

Чапразова. А после да се видя въ нѣкое табло, като кающа се грѣшница.

Самокосовъ. Само че нѣма сама да се познаете. Чутото е само поводъ, а другото е фантазия.

Чапразова. Добре, добре. . . Вие ще спечелите сюжетъ за едно табло. . . Но по това другъ пжтъ. . . Сега азъ дойдохъ само да ви видя, да се запознаемъ. . . Защото. . .

Самокосовъ. Защо?

Чапразова. Защото като ви гледахъ портрета си казахъ: не може да бжде? Такава красота и величие сж невъзможни.

Самокосовъ. И какво намирате, сега?

Чапразова. Какво ли? . . . Не ви правя комплименти. Въ сжщностъ вие сте дали едно живо сжщество. . . Ахъ, Боже мой, толкова хубавъ мжжъ. . .

Самокосовъ. А-а-а!

Чапразова. Позволете, вие сте художникъ; разбирате и нѣма защо да се преструвамъ: тѣй ви харесвамъ и така ме завладяхте, че съмъ просто въ пленъ.

Самокосовъ. Това ме само радва.

Чапразова. Тогава ако сте свободенъ, азъ бихъ ви се обяснила въ любовъ.

Самокосовъ. Защо питате? Нима вие не сте за свободната любовъ?

Чапразова. О, да! Азъ съмъ за тази любовъ. Но отъ какъ ви видѣхъ. . .

Самокосовъ. Разбирамъ, разбирамъ. . . Госпожа Чапразова.

Чапразова. Казвите ми само Елена.

Самокосовъ. Разбирамъ, Елена.